2026

č. 8

Plaváček

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 7. října v 17:00 v zahradní restauraci Na Vinici na Malvazinkách

Zápis

U **Selima** jsme se sešli ve velkém počtu jako obvykle: **Kosťa, Zbyněk, Pegas, Yško, Reyp, Foky, Přemík, Bob, Zub, Job, Pacík, Pirilík**, a hostitel **Selim** s **Alenou**, dětmi a vnoučaty.

Omluvenky

Rovnou se omlouvám, jsem v Podkrkonoší. **Mahdí**

Ahoj, těžké doby vyžadují těžká rozhodnutí. Ještě že mi to s **Kikuš** vyšlo vloni, byl to balzám pro duši. Protože za týden pojedu na Zajíčkův Memoriál k **Pukovi** na Jizeru, tak to zítra nestihnu. Pozdrav všem zúčastněným, 555 **Hakim**

Zdravím a omlouvám se, mám návštěvu z rodiny. **Kačka**

K **Selimovi** bohužel nepřijdu, je to daleko od autobusu a asi bych nedošel. Pozdravuji všecky, hlavně **Selima**! **Pulec**

Shodou okolností mám ve středu jiné povinnosti, takže se nebudu moci zúčastnit schůzky u **Selima**, přeju však všem příjemné počasí, bohaté pohoštění a zvláště pak pěkné písničky u táboráku! **Mahu**

Cancidlo: nestíhám.

Schůzka se proměnila v ohňostroj vtipů a anekdot, které bohužel zahrnout do Plaváčka nelze. A druhým tématem bylo jídlo, které Selimovci jako obvykle připravili.

Zábava probíhala ve dvou okruzích, a sice na jedné polovině stolu a druhé polovině stolu. Na té jedné vykládal **Selim** jak o svých zážitcích při koncertování v Sovětském Svazu, tak o své zálibě dávat dohromady českou hymnu, a souhlasili jsme

s ním, že ta naše hymna je opravdu asi nejhezčí ze všech, které známe. A dozvěděli jsme se, že to je jediná hymna, která začíná pomlčkou. O čem se bavila ta druhá polovina stolu, zápis veden nebyl.

Následné fotografie vypovídají o náladě a průběhu schůzky více než texty. Fotili **Pacík** a ti, kterým předal foťák (tedy mobil), a **Reyp**.

Pirilík, Yško, Reyp, Pegas, Zbyněk, Přemík, Kosťa, Alena, Selim, Pacík, Job, Zub, Bob Foky

Takhle jsme debužírovali

Foky, Job, Yško, Reyp, Zbyněk, Bob, Pegas, Kosťa, Selim

Foky, Přemík, Pacík, Zub, Pyrilík, Yško, Zbyněk

A ještě zády Selim a z profilu Kosťa

Ještě fotky od **Reypa**

BIRELL
SVĚTLÝ

STARÝ VRCH
ŠKOLSKÁ

Ty, které se staraly, abychom neumřeli hlady: **Alena** a **Selimova** dcera **Barbora**. V oddílu měla přezdívku **Mandle**, vznikla z přezdívky Mandelinka – na co přišla, to okamžitě sežrala...

A také nás fotil **Barbořin** manžel **Jan**

Zpráva o letošním Zajíčkově memoriálu

Letošní, již 30. ročník „novodobého“ (k dohodě o konání memoriálů, ačkoli Zajíc je stále mezi námi, došlo na Petrašce v roce 1996, a první ročník se konal následující rok v Sedmihorkách) Zajíčkova memoriálu se konal v Českém ráji, v Dolánkách u Turnova a kolem Malé Skály, a to o víkendu 11. až 13. září. Tedy, jak velí tradice, druhý zářijový víkend. Přebývali jsme v rekreačním areálu „Zrcadlová koza“, a to v penzionu (jinak jsou tu k mání také chatky, týpí a plocha na kempování). Účast byla také celkem tradiční, viz částečně prezenční foto ze sobotní návštěvy Dlaskova dvora v Dolánkách. Někteří pravidelní účastníci, např. Zbyněk, Péťa nebo Mahdí či Tudor s Očkem se omluvili, někteří se ani nehlásili, ale „zdravé“ jádro – Sýsa s Pištou, Bongo s Marcelou, Pyžlyk s Irenou, Méďa s Jirkou, Princ, Petr Kouba a my s Efčou přijelo, aby pod vedením organizátorů Joba a Hekloše naplnili plánovaný program. Nechyběli ani Hakim s Kikuš. Protože bylo celkem pěkné počasí, byl areál dost plný. Kromě rodin s dětmi také víceméně uzavřenými skupinami různého věku i složení. V pátek jsme se postupně sešli, a po večeři jsme se oddávali zpěvu s kytarou. Na to se dostavil i Puk s dcerou. V sobotu ráno dorazili někteří opozdilci – Muk, Meno a Pym – a všichni jsme se podle instrukcí vydali za „pokladem“. Do areálu se začali sjíždět motorkáři, hlavně na starých Jawách, kterých tam bylo určitě kolem stovky. Byl čas vypadnout! První akcí byla přeplavba Jizery samoobslužným přívozem. Navštívili jsme pak již zmíněný Dlaskův dvůr a Dům přírody Českého ráje v Dolánkách, potom jsme poobědvali v Ábelově mlýně a vlakem popojeli do Malé Skály. Tady jsme se rozdělili postupně na tři skupinky. Jedna, nejméně chodivá, se po procházce vrátila do Dolánek a Zrcadlové kozy. Další část účastníků se vydala do kopce na prohlídku hradu Vranov, aby se rozdělila na ty, kteří, v souladu s instrukcemi, odjeli na vypůjčených koloběžkách podél řeky do Dolánek, a na ty, kteří se vydali ještě na hrad Frýdštejn a dál pěšky do místa ubytování. K těm jsme patřili i my s Efčou, takže vím, že jsme ušli za celý den 14 km, zpestřených nesčetnými schody nahoru i dolů na obou hradech a prudkým výšlapem na kopec a stejně prudkým sestupem do údolí Jizery (asi 400 m nahoru a 400 m dolů), která mě pak zlákala ke koupeli. Poklad měl u sebe Hekloš a byla jím jeho oblíbená ořechovice z Hanspaulky a Toulavý Mourek. Večer jsme opět chtěli zpívat, ale byla tam ještě jedna parta, která řvala tak, byť s kvalitní dvanáctistrunnou kytarou, že jsme to nakonec vzdali. U ohně jsme také nemohli sedět, byly tam rodiny s dětmi a opékali si buřty. V neděli ráno, tedy po snídani (tradiční porridge se už několik let nevaří, protože provozovatelé penzionů a restaurací pro to nemají pochopení), byl nástup a pak jsme se víceméně rozprchli domů. Zbyla jen malá skupina, která ještě podnikla výlet na Sokol a skalní bludiště Chléviště. Tam jsme ale s nimi nebyli, takže podrobnosti neznám.

A už se těšíme na Jobův podzimní výlet, ohlášený na 17. října!

Reyp

Fotografovali: Hekloš**, Meno** a **Reyp**):

Před vyrážkou „za pokladem“ – zleva **Reyp, Kouba, Efča, Sýsa, Meno, Pišta** a **Princ**

a dále **Bongo, Hakim, Irena, Kikuš, Pyžlyk, Jirka** a **Méďa**

Nástup na přívoz byl trochu riskantní pro nohy seniorů

Na Dlaskově statku – zleva **Job, Princ, Pyžlyk, Irena, Meno, Bongo, Marcela, Reyp, Kouba, Méďa, Muk, Jirka, Pišta** a **Sýsa**, vkleče **Hekloš** a **Efča**

U Domu přírody Český ráj – k předchozím navíc **Hakim**

U kříže na vrcholu hradu Vranov

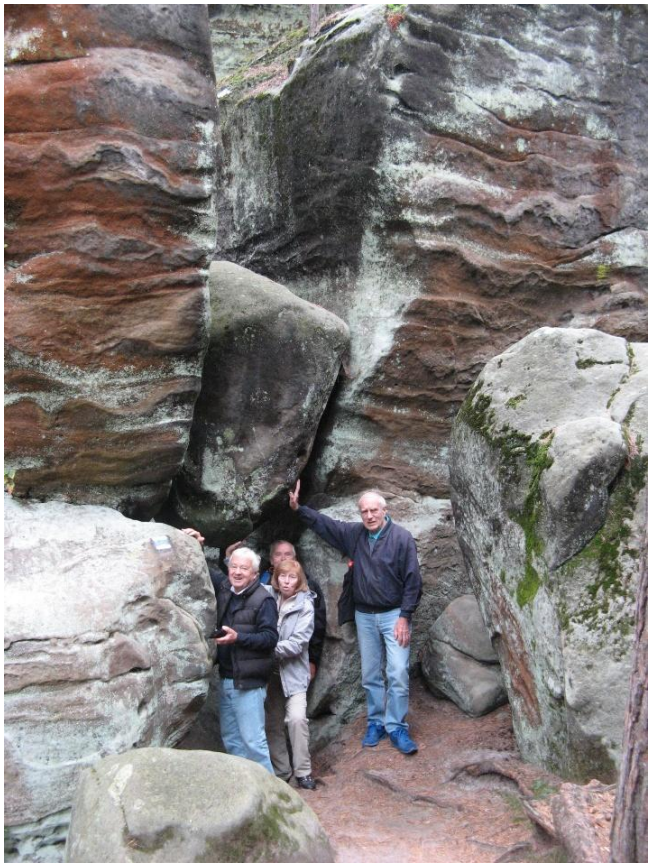
Z věže hradu Frýdštejn je hezký výhled na Český ráj a až na Krkonoše –
v centru Sokol a vpravo vzadu Černá hora

Trosky byly k vidění skoro pořád, tentokrát i s balony

Sedm statečných koloběžkářů – jako za mlada – zleva **Hekloš, Marcela, Job, Bongo, Pym, Pyžlyk** a **Muk**

Ve skalním bludišti – **Pym, Bongo, Marcela** a **Princ**

Muk vyhlíží bydlen

Vtipy

Tentokrát od **Selima**

Panenka Maria...

Umělecká komise ve Vatikánu zasedá a řeší vážný problém – proč ta Panenka Maria s Ježíškem na klíně se na všech těch sochách a obrazech tváří tak smutně...

Vatikán sestaví komisi, pošle komisi za Panenkou Marií s výše uvedenou otázkou... Panenka Maria komisi přijme, vyslechne a pak odpoví – Když já jsem si tolik přála holčičku...

Hymna...

Světová organizace etnografů sestaví expedici... Expedice putuje a putuje, občas se některý člen ztratí či dokonce zemře, pouť je náročná...Nakonec zbydou tři členové – Američan, Němec a Čech...

Skončí u kmene lidojedů, jsou zajati. Další den na návsi kotel s vroucím olejem, náčelník si zavolá Američana a ptá se – „máte doma nějakou hymnu...?“

Jářku, máme a začne notovat... Náčelník pokyne pohůnkům, ti Američana hodí do kotle a je hotovo...

Přijde na řadu Němec a situace se opakuje...

Zbývá Čech – náčelník opakuje dotaz – „máte doma nějakou hymnu?!

„Jářku, máme, jistě“ a začne notovat "Kde domov můj"...

Náčelník poslouchá, pokyne pohůnkům – toho nechte, pusťte ho, dejte mu jídlo na cestu – to je nějaký chudák, který ani neví, kde bydlí...

Muzikanti po koncertě...

Po koncertě se sejdou tři violisté v hospodě na skleničku...Baví se, popíjejí, a najednou se na Pepově tváři objeví smutný výraz...

Ti dva se ho ptají, co se stalo...

Pepa odpoví – „je to smutné, Bach již zemřel, Beethoven je po smrti, Mozart již také nežije, a mně samotnému v poslední době také není dvakrát…“

Pulcovy vzpomínky

Vzpomínky na táborovou kuchyni

Hnus alla **Ludva** 1 (vaří se podobně jako krupicová kaše):

Na ohni se hrnec mléka přivede do varu. Do vařícího se mléka se nasype krupice. Začne se hledat něco k míchání. Když se najde vařečka, zjistí se, že na dně hrnce s mlékem je koláč z nerozmíchané krupice. Ten se vyloví, a na pánvi, která stojí náhodou vedle, připravená na něco jiného, se z obou stran do zlatova osmaží.

Že to není k jídlu? Disciplinovaná družina to snědla i s pochvalou. Pochvalou ne družiny, ale kormidelníka-kuchaře!

Hnus alla **Ludva 2** (vaří se podobně jako čokoládový pudink)

Na ohni se hrnec mléka přivede do varu. Do vařícího se mléka se nasype pudinkový prášek. Míchá se opatrně a velmi úsporně, takže se z nerozmíchaného prášku vytvoří knedlíčky a cucky. Přeleje se do kotlíku na vystydnutí.

Disciplinovaná družina pojídala tento hnus několik dní jako povinnou přílohu ke každému jídlu. Po čtyřech dnech se **Bobánek** slitoval nad družinou a do kotlíku se zbytkem hnusu šlápl bosou nohou (logicky plnou jehličí a písku). Za trest musel kotlík před nastoupenou družinou dojíst.

Ludvu potom nechali dělat kapitána, hlavně proto, aby už nevařil.

Listárna

Ahoj, vidim, ze obcas neni co psat do Plavacka, tak jsem napsal zertovnou??? povidku o mem uprku do Kanady. Je to bez hacku a carek a kostrbatou cestinou, ale snad se to do Plaváčka hodi. V rijnu bych mel byt zase v Praze. **Smetak**

Muj zacatek v Kanade.

Zacalo to prozaicky. Za Dubceka v 1968 na jare jsem se rozhodl, ze bych chtel jit ve stopach **Boji** a jit studovat do Kanady. On uz tam byl. Kdyz jsem se o par mesicu pred tim zminil o tom svemu sefovi, jaksi se na me podival jako bych prave spadnul z mesice. Pracoval jsem tehdy jako cerstvy inzenyr za Kc 1050 mesicne, po vojne, ve Vyzkumnem Ustavu Pozemnich Staveb. Mel jsem z VSCHT specializaci na plasticke hmoty a to tenkrat frcelo. O mem studiu snad az zase nekdy jindy, je to taky zabavna historie. Muj vyzkum byl skutecne

na urovni, dostavali jsme vzorky z prumyslu a me stacilo dat vzorek na 14 dni za okno. Vzorek se pak z 99 % vzdy rozsypal na prach a ja pak jen napsal obsirny referat, ze dany produkt neni vhodny do stavebnictvi. Na zacatku 1968 roku muj sef za mnou prisel do knihovny a rekl "Pane izenyre ted je cas". Tak jsem tedy nevahal a rozjel dopisy po kanadskych universitach. Byt nekam prijat nebyl problem, ale jak se tam dostat byl. Narazil jsem na jednoho cecho-kanadskeho profesora na University of New Brunswick ve Frederictonu N.B., ktery me byl ochotny poslat letenku a nabidnul mi studium na PhD, a byt placeny jako demonstrator v laboratorich pro undergraduaty (rozumej studaky kteri chteli ziskat BSc). Profa byl vyhlasen v oboru synthezy prirodnich latek (dokonce o nem uvazovali na Nobelovku, ale protoze v oboru uz jedna cena byla rok pred tim, tak ho preskocili. K jeho velke nelibosti) ale to vse jsem se dozvedel az pozdeji. Kdyz ptacka lapaji pekne mu zpivaji, jak rikavala moje babicka. No, vybehal jsem si kanadske studijni vizum, prosel zdravotnima prohlidkana ma venericke choroby (tehdy podminka vstupu do zeme). Podnik me pustil na 3 roky (s pozehnanim tehdy otresene podnikove ROH a reditele).

No a mel jsem zacit 3. zari 1968.

Pak ale zacala ta legrace s 500000 vojaky a tisici tanky, co nas prijeli 21.srpna 1968 osvobodit. Vse bylo v naprostem chaosu. No a ja mel letenku do Kanady v kapse. To mi bylo hned jasny, ze se nikam nepoleti. Panika.. tak jsem zase zabehnul za kamaradem, kteremu jsem prodal svoji motorku CZ 175ccm pred tydnem a koupil ji od neho zase zpet. Ovsem benzin se ted neprodaval, a tak jsem objizdel pratele a vycucaval hadickou benzin z jejich aut. Dokonce na Jiraskove moste jedno auto ruske hlidce nezastavilo a tak zacla palba. No preckal jsem. Je to divny pocit, kdyz kolem vas litaji kulky. Po me nastesti nestrileli. Vystal jsem si fronty na Rakouskem a Zapado Nemeckem vyslanectvi, kde davali lidem vstupni viza ve dverich, zadne dotazy. Narazil jsem tam na jednoho nestastnika, co se prave vratil jako uprchlik z Kanady, myslel ze je u nas konec komousu. Ale ted zase honem zpatky. Tak jsem mu nabidnul, ze ho svezu. Komousi mu vzali pri navratu kanadske papiry, ale nevedeli ze existuje karticka se socialnim insurance cislem (SIN), ktery kazdy kdo v Kanade pracuje ma a plati dane. Tu karticku jim zatajil. Bylo mi zrovna 25 let den pred 23.8. odjezdem. Rodice nic moc nerikali, rozloucil jsem se s tehdy kamaradkou (nyni moji zenou Janou) a propletali jsme se mezi tanky po vedlejsich cestach smerem na Dolni Dvoriste. Rusaci meli vlastni kontrolni hranici, kterou jsme po polnich cestach objeli. Na nasi hranici nas vojak se samopalem zastavil, kam ze to kluci jedete. Kdyz slysel Kanada, tak nam sdelil, ze tam na motorce nedojedeme. No, a v Rakousku v Linci nas prijali ve sbernem tabore, dali nejake penize a nechali nas prespat.

Sberny tabor byl plny Cechu, kteri se vraceli z dovolene a tak jsme byli zdroj informaci o situaci v Praze. Druhy den jsme vyrazili smer Mnichov, dost jsme vynikali na dalnici s rychlosti 80 km/hod (vic se z toho nedalo vymacknout). Do Zapadniho Nemecka jsme prosli bez problemu. V Mnichove jsme zase narazili na spoustu Cechu, kteri nevedeli, jestli se maji vratit nebo ne. Jeden par rikal, ze se urcite kvuli rodicum vrati a ze jedou do Prahy. Mel jsem tehdy sebou pres 1000 Kc, tak jsem jim to dal a rekl at to daji mym rodicum v Praze. Dali. Zde jsme se pak s kamaradem rozloucili a ja pokracoval pres Norimberk do Erlangenu, kde jsem mel vzdalene pribuzne. U nich jsem preckal, az moje letenka byla platna (zmenil jsem misto odletu z Prahy na odlet z Norimberka pres Londyn a Montreal do Frederictonu).

Motorku jsem u nich zanechal, aby ji nechali sesrotovat. Jeste dnes sam sebe obdivuju jak to vse probehlo bez GPS a Google maps.

V Montrealu na letisti me na hranicich chteli dat do pasu Landed Immigrant Status, ale ja pitomec nevedel co to je, tak jsem blekotal, ze jsem tu na studentske visum O par mesicu pozdeji jsem o to zebral na Immigration Office, aby me to dali. To uz to Cechum prestali davat bez reci a proverovani. No nicmene jsem dorazil do Frederictonu vecer. Nevedel jsem vubec kam letim, nebot jsem nemohl v Praze najit mapu, kde by byl Fredericton (hlavni mesto New Brunswick provincie). Tam na me uz cekala jedna ceska studentka z laboratore a vzala me na universitu, kde jeste v tu dobu byl muj profesor. Ten me privital se slovy, ze me rad vidi a ze zrovna potrebuje, aby nekdo hlidal pres noc jeho reakci a prisypaval suchy led, aby to nevybouchlo. No, postavil jsem si svuj ruksak do kouta a hlidal tu reakci pres noc, po 12 hodinovem letu. Privitani v Kanade.

Potom ta peripetie teprve zacala. Napred najit ubytovani. Tehdy si lidi privydelavali ubytovanim studentu v domcich kolem university. Bydlel jsem u jedne rodiny, kde jsem rentoval jejich jednu loznici a mel pristup do jejich koupelny a misto v jejich kuchynske lednici. Dale jsem si musel otevrit bankovni ucet v Bank of Montreal, kam mi bylo ulozeno $3000 (tehdy mnoho penez, mlady profesor bral $8000 rocne). Melo to ale vadu, ze jsem musel platit $800/rok skolne a dalsi chyba, ze mi bylo sdeleno, ze pristi vyplata bude presne za rok. Tedy problem, kdyz clovek nevi co kolik stoji v nove zemi. Ubytovani me stalo $70/mesic. (pro ilustraci tehdy 24 vajicek za 25c a imperial galon (4.5L) benzinu za 27c). Jo, musel jsem taky prejit na britsky system stupnu Farenheit, pounds, inches, feet a miles. Naucit se psat seky a jine malickosti.

Profesor mel tehdy asi 12 studentu, kteri byli organizovani po skupinach, Nejcerstvejsi studenti podporovali starsi a postupne se dostavali na jejich misto. Byl jsem pridelen pod jednu cinskou studentku. Dale mi bylo receno, co mam delat, abych se zaradil do procesu. Dostal jsem laboratorni stul a ze skladu jsem vyfasoval laboratorni sklo, banky, chladice atd.

Moje anglictina jaksi nebyla zrovna nejlepsi v nazvech ruznych laboratornich pomucek. Dale jsem byl postaven pred pristroje, o kterych jsem se jen na VSCHT docetl ze existuji (IR, NMR atd). Take moje laboratorni vzdelani bylo minimalni z meho oboru prumyslove vyroby plastickych hmot. Dalsi bylo organizovani laboratori pro undergraduate studenty a jejich znamkovani. V laboratori se pracovalo tak od 8 rano a o pulnoci pan profesor prosel laboratori, aby se pozeptal jak to probiha a zeptal se na veci ktere by clovek mel delat tak za 2 dny. Podivoval se, ze to jeste neni hotove. V nedeli bylo volno. Nicmene se predpokladalo, ze se tam clovek na par hodin objevi.

O dalsich zkusenostech snad az zase priste, nechci moc nudit. Jo, jeste omluvte mou cestinu, jaksi po 58 letech zamrzla a zkostnatela. Taky muj pocitac neumi hacky a carky. Nebo lepe, ja to neumim nastavit.

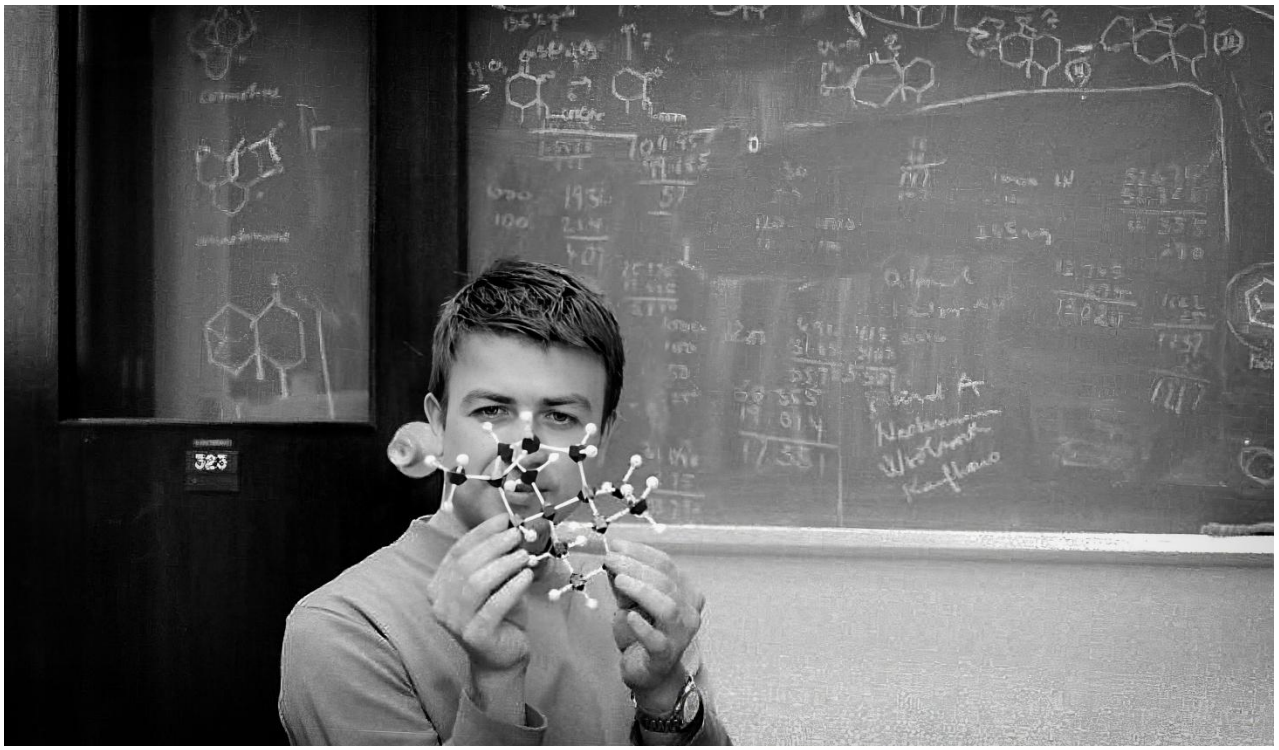
A ještě dodatek: Moc jsem v tu dobu nefotil, tady jsou moje fotky z Prahy, pak ja jako vedec se svou molekulou, co jsem mel vyrobit (a vyrobil), a hlavni mesto New Brunswick provincie Fredericton (tehdy 20 000 obyvatel) a domek, kde jsem zil s rodinou v rentovane loznici.

Smetak

029
027

..

© Libuše Kyndrová

523

